

L'ENTREVISTA AMB L'ACTOR OCASIONAL LUIS MIGUEL MOURAREU

«Ser tartamut em va fer pensar en el suïcidi als 8 anys»

La princesa Letizia el va rebre ahir per formar part de la Fundació de Tartamuts (TTM).

EMILIO PÉREZ DE ROZAS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 13.03.10

-Perquè es faci càrrec del tipus d'entrevista: ningú neix tartamut, per tant tots vostès són fruit d'alguna ofensa, d'algun menyspreu, d'algun trauma, d'alguna cosa que va provocar un clic al seu cap que els va convertir en tartamuts.

-A Espanya som uns 80.000 tartamuts i al món n'hi ha uns 80 milions. I, sí, la tartamudesa et sobrevé entre els 2 i 5 anys fruit, en efecte, d'una autodefensa del teu organisme contra alguna cosa, possiblement psicològica, que t'afecta. És una reacció d'autodefensa.

-I, a partir de llavors, comença un autèntic martiri, un viacrucis.

-Tenim una marginació laboral del 80%. Fins fa dos anys no podíem ser funcionaris. Hi ha titulats universitaris que són descartats en la seva primera entrevista de feina pel sol fet de ser tartamuts. El món, la societat, la gent que ens envolta i amb els quals hem de conviure estan en contra nostre. No m'estranya que milers i milers de tartamuts s'hagin suïcidat.

-¿Suïcidat? ¿Què em diu ara?

-Jo mateix als 8 anys vaig pensar a suïcidar-me un munt de vegades. Era la riota dels meus companys al col·le, em tiraven pedres a l'hora del pati i, a l'acabar les classes, me n'anava corrent -¡corrent!- cap a casa.

-¿Què li deien els professors?

-Que m'aguantés. Eren uns altres temps, potser ara hem millorat. Com passa a la tele, on han deixat de sortir còmics que es burlen de nos-altres. Però, cregui'm, no hi ha res més cruel que un nen quan vol ser cruel. Ho dic per experiència. Els tartamuts patim una vida d'intensa incomprensió. Jo vaig estar a punt de suïcidar-me, sí, una acció que, passats uns quants anys, va fer un dels meus millors amics engegant-se un tret a la temple. Hi ha nens que arriben, fins i tot, a automutilar-se la llengua.

-¿Per què diu que la vida està muntada contra els tartamuts?

-Aquesta societat viu pendent de dues de les tres coses que més mal ens poden fer als tartamuts: la parla i les presses. Tot, tot, es fa parlant. I tot, tot, s'ha de fer de pressa. «Digue-m'ho ràpid», et diuen sovint. ¡Escolti, que sóc tartamut! És increïble, perquè la gent, quan va acompanyada d'un coix, no corre, camina al seu ritme. I, tot i així, quan està amb un tartamut li demana rapidesa, velocitat, vol acabar de seguida. ¿Sap què és el que més mal ens fa?

-No ho sé, la mofa, la burla, potser .

-El que més mal ens fa és que algú acabi una frase per nosaltres.

-Perdó, però suposo que això la gent ho fa sense voler, no crec que ningú faci això expressament.

-Potser, sí, pot ser que, socialment, es tracti de l'ofensa més benevolent, però, psicològicament, és el que més mal ens fa. I molt.

-Insisteixo, no poden veure en aquest gest mala intenció, no n'hi ha.

-D'acord, jo no n'hi veig, però és una altra demostració de les presses amb què vivim. Molts cops els fluids, al veure que ens costa acabar la frase, l'acaben ells. ¿Per què? ¿Perquè tenen pressa? ¿Perquè es posen nerviosos? ¿Perquè creuen que els que estem nerviosos som nosaltres? No, pitjor, creuen que així ens fan un favor. I és al revés, a l'acabar-nos la frase el que fan és desanimar-nos, reforçar la nostra incapacitat.

-Vostè treballa a l'aeroport en moltíssimes coses, però és enginyer químic. ¿Ho va passar tan malament a la universitat com al col·le?

-A la universitat ja era fort. Pensi que jo quan tenia 8 anys trigava 45 minuts a llegir tres línies de text. ¡45 minuts! Quan acabava l'exercici me n'havia d'anar al llit a descansar, estava mort de l'esforç que havia hagut de fer.

-A més, a la facultat tots els exàmens eren per escrit, ¿no?

-Mai, en cinc anys de carrera, vaig consultar cap professor per por que es burlessin de mi. Vaig tenir l'ajuda de bons i comprensius companys, però el dia que vaig haver d'exposar el meu projecte, sobre les resines epoxi -l'Araldit, vaja-, vaig estar dues nits sense dormir. I em van posar un notable alt. ¡N'estic tan orgullós, tant!

-¿Què els va empènyer a fer l'obra de teatre Vidas melódicas?

-Reclamar el dret a tartamudejar. Hi insisteixo, vostè no obliga un coix a córrer, doncs no m'obligui a mi a parlar de pressa. ¡Sóc tartamut! Deixi'm ser tartamut. Amb aquesta obra, que tant de bo que puguem representar en més llocs, l'únic que pretenem és canviar el xip de la societat. Volem mostrar que la tartamudesa no és un tema del qual es pugui fer mofa. És un assumpte que requereix una gran sensibilitat per part de la societat, que hauria de saber que darrere de cada tartamut hi ha un drama d'infantesa, d'escola, d'amor, de vida social, de relacions personals.

"VIDAS MELÓDICAS"

Aquest és el títol de l'obra que, de la mà de la Fundació de la Tartamudesa (TTM), presidida per Adolfo Sánchez, van representar, a Granollers, un grup de tartamuts i fluids (sense problemes de dicció) amb enorme èxit. El projecte, d'Abel Robledo i Gonzalo Redondo, no només va comptar amb aquest enginyer químic (Cortes de la Frontera, Màlaga, 1967), sinó amb un grup de tartamuts que es van atrevir a defensar un col·lectiu que reclama solidaritat i comprensió.